

Mottatt 13 MARS 1990

FRAM KAMERATER - DESEMBER -89

Stoff til neste nr.

Vi veit ikke helt hvor lang tid det vil ta å produsere bladet, men for å være helt sikre på at det går må stoff til neste nr. være levert fredag 29. desember kl. 16.00, Sted: på P-14, enten i kontortida til AKP eller i postkasse merka AKP. (merk konvoluttten FK)

leder

Det er nå mange viktige debatter på gang i og rundt partiet. Lokalt er de bl.a. reist i forrige og dette nr. av FK, ellers er det stadig viktige innlegg i Klassekampen og ikke minst i Opprør. Vi har også inntrykk av at debatten går livlig i svært mange avdelinger og ellers partimedlemmer mellom. Dette er BRA. Vi er inne i en svært viktig periode for partiet, det er avgjørende at flest mulig, ja alle, partimedlemmer, trekkes aktivt med i debattene framover.

Men debattene må også trekkes videre, forslag til videre linjer må reises konkret og vi skal etterhvert vedta hvilken vei vi skal gå. For at medlemmenes syn skal bli mer enn små rop i mørket, for at vi virkelig skal få bli med på å forme partiets framtid, må AVDELINGENE nå reise konkrete forslag og gjøre VEDTAK. Det må forberedes forslag til møtene, vanligvis av styrene. Medlemmene må slåss for sitt syn og vedtak må fattes (og sendes videre til DS og FK-Opprør) for at medlemmene skal få noen innflytelse på hva partiets linje blir. Det har vært kritisert av ledelsen har fungert som et sannhetsministerium. Hvis ikke avdelingene sjøl tar initiativ og fatter vedtak om hva medlemmene mener vil en slik kritikk falle død til jorden, fordi ingen ny praksis vil overta for den tidligere feilaktige praksisen. Denne utfordringa må vi som medlemmer ta, og vise at vi ønsker å ha innflytelse og at det er mulig å få det.

Vi er som sagt, inne i en svært viktig periode i partiets historie, og det er derfor spesielt viktig at ALLE medlemmene draes med i diskusjonene. Ingen har patentrett på "sannheten", alle kan bidra med noe. Dette betyr at det er svært viktig å oppsøke de medlemmene som ikke har møtt på møter (kanskje i en lang periode), og diskutere de politiske spørsmålene med dem. Dette er en viktig oppgave for avd.styrene. Kall det gjerne re-verving, endel har blitt passive, ved å dra dem inn i debattene nå kan vi få "nytt liv" i en god del av disse.

Det går mange debatter nå, vi mener at de viktigste for avdelingene å ta stilling til er:

- Partistrategien framover, valglinja: vedtak fattes i vår. Det står nå i hovedsak 2 linjer: a) AKP og RV (men da med en egen medlemsorganisasjon) b) et nytt parti, det er også reist forslag om en delvis boikott i 1991.
- partimodellen : et revolusjonært parti ?, skal vi bygge på demokratisk sentralisme og hva betyr i såfall det? skal vi ha en fraksjonsparagraf. Hva med partilag, bare et stort distriktpartilag ? tillater vi passivt medlemskap eller ønsker vi å bygge på et aktivistprinsipp?
- hvilke (kommunistiske) tradisjoner skal vi knytte oss til - hva skal vi kaste fra oss: trenger vi et oppgjør med fortidas feil, i hvilken grad skal vi være et "historie-lag"? Har Stalin, Lenin og Mao i det hele tatt tilført marxismen noe nytt ?
- start debatten om en demokratisk og økologisk levedyktig planmodell. Nærmiljøperspektivet løser det problemet med en sentral statsmakt? I hvilken grad skal vi bygge på "sjølbergning", kan vi få en utvidet industri-produksjon i Norge - hva med miljøhensyn ? Og er det reformisme å konkretisere krav i dagens Norge, det være seg om industri-politikk eller andre områder.

Med håp om fortsatt livlige diskusjoner og mange vedtak
ønsker vi alle medlemmer GOD JUL OG ET GODT RØDT NYTT ÅR.
For DSAU, Olve.

HVA MED AKP OG RV FRAMOVER NÅ?

Mange har til nå i flere fora og artikler kastet seg ut i en debatt om framtida til den revolusjonære bevegelsen. Jeg har først og fremst tenkt på Sigurds artikkel i siste nummer av FK, samt intervju i KK med Per O som går mer inn i "prosjektet" med å slå sammen RV og AKP.

Hovedinnvendingen min mot prosjektet er at det så godt som utelukkende tar utgangspunkt i problemene i AKP, RV og vanskeligheten med å finne rett måten å delta i det parlamentariske spillet på. Svært lite blir vurdert i forhold til den strategiske oppgaven AKP har definert seg, nemlig å lede folket i retning av og gjennom et opprør mot kapitalismen og erstatte kapitalismen med sosialisme - et system der produksjon etter behov erstatter produksjon for profitt. Eller er ikke dette så viktig lenger? Er det viktigere å sloss for forbedringer under dagens kapitalisme? En kan begynne å lure. Skal kapitalismen knuses gjennom et gedigent folkelig opprør ledet av arbeiderklassen, vil det stille krav til organisasjon, sikkerhet, framsyn samt forberedelse av folket til å militært forsvare seg mot den siste desperate offensiv fra borgerskapet. Dette er langt fram. I dag går det heller motsatte vei, det er kapitalismen som er på offensiven, både økonomisk og politisk. Men, mitt utgangspunkt for deltakelse i denne debatten er at det er nødvendig å knekke kapitalismen og at denne oppgaven ikke skal vike på grunn av problemer både her og der.

For å få markert mitt syn vil jeg presentere 10 påstander som er sentrale for min måte å tenke på. Jeg vil ikke i denne artikkelen argumentere for alle punktene, men gjennomføre noe argumentasjon for det som kanskje er mest nytt i debatten.

1: Det er hverken marxismen eller leninismen som har spilt fallitt, men derimot bygging av sosialisme i ikke-industrialiserte land etter nasjonale frigjøringskamper.

2: Klassesammensetninga i ikke-industrialiserte land umuliggjør sosialismebygging. Bøndene er i enorm overvekt i folket og vil ha jord og vil ikke gi bort sin verdiskaping som betaling av kostnadene ved forsert industrialisering. Forsøk vil

nødvendigvis føre til undertrykking av bøndene og utarming av landbygda, kraftigere og kraftigere.

3: Spørsmålet om Sovjet, Kina, Albania og Jugoslavia er fundamentale for partiet. a). Kina + kulturrevolusjonen var fundamentet i entusiasmen fra 67-68. b) Alle disse landene har blitt "dårlige" eksempler på noe som skulle bli bra, ekstrem undertrykking og etter hvert store økonomiske problemer.

4: Kapitalismen har aldri stått stekere enn nå, både politisk og økonomisk. Borgerlig-demokratiske rettigheter i Øst-Europa kan gi ytterligere styrking. For vanlige folk her til lands vil dette fortone seg som videreføring av et mareritt som har aksellerert i I-landene det siste tiåret.

5: Revolusjon og en spesiell partimodell er like nødvendige prinsipper som før.

6: FMS-linja tok kvelertak på partiet - som var sykt allerede. Det er nå så vanskelig å få alle med på diskusjoner at jeg ikke er sikker på om vi kommer ut av diskusjonen med et kommunistisk parti i behold.

7: Å diskutere nedleggelse av partiet er det samme som å oppløse partiet nå. Tilfeldige diskusjonstemaer får plass i organisasjon, mens medlemmene blir passivisert.

8: RV må bestå ennå mange år framover, selv om målet bør være å ikke ha særskilt valgorganisasjon.

9: Jeg er ganske sikker på at mitt syn på ingen måte har flertall blant partiets medlemmer nå. Minst halvparten er dessuten trolig reformister mens partiet ennå ikke er reformistisk.

10: Miljøspørsmålene endrer ikke på hovedsakene i kritikken av kapitalismen eller hovedsakene i en sosialistisk økonomimodell.

Diskusjon om sosialisme i ikke-industrialiserte land er en gammel diskusjon, nå er linjene viktigere enn på lenge. Den teorien som finnes sier at sosialismen skal bygges som en allianse mellom bønder og arbeidere, under prolatariatets diktatur. Det vi har sett fram til nå er at den minimale arbeiderklassen skal lede (bestemme) i en allianse med det store flertall. Både i Sovjet, Kina og Jugoslavia fikk bøndene jord etter frigjøringa. De hadde håp. Men ny industrialisering krevde ressurser både økonomisk og menneskelig (som vesten kunne de ikke få penger til industrireiseing fra utbytting av den 3.verden) og kollektiviseringa startet på landsbygda mot bøndene og landsbygdas vilje. For bøndene var dette som å gå tilbake til føydalismen igjen, bare med andre føydalherrer. Kulturrevolusjon eller terror som metoder får å få dette til er håpløst og er støtte til undertrykking av folket. Å være mer tålmodig i dette arbeidet, som presenteres som et mulig svar, endrer ikke ved det fundamentale i maktforholda som er forkastelig.

Disse periodene etter nasjonal frigjøringskamp i slike land er tid for nydemokrati, holde seg fri fra imperialismen så godt som mulig og utvikle landbruksproduksjon og landsbygda (ikke bare) og med en styrestruktur der bøndene har makta, og dermed får anledning til å utvilke sin del av borgerskapet som vil være nasjonalt. Kommunistiske partier får sloss for folkets rettigheter og sosialisme. Når utviklinga er moden (etter at strukturen blir som f.eks i Norge, der bøndene presses av systemet til å starte samvirke og kollektiv) vil folket ta makta fra borgerskapet. Da er tida inne for sosialisme, arbeiderklassen er svær og kan i allianse med bøndene (som nå er en liten andel) bygge sosialisme under proletariatets diktatur.

Etter min mening er det i den historiske tradisjon angående vurdering av sosialistiske eksperimenter, at vi virkelig trenger et nytt syn. Og det er sjølsagt tungt med for eksempel Kina og Kinas rolle under ml-bevegelsens start i Norge. Vårt gamle gale syn på sosialisme i ikke-industrialiserte land er ei tvangstrøya vi må ut av. Mange spørsmål ligger begravet her. Stalinperioden, kulturrevolusjonen, friheten i Sovjet og Øst-Europa nå og like viktig alle diskusjonene fram til i dag om når "kontra-revolusjonene" skjedde i de forskjellige land. Den oppfinnsomme letinga etter fakta for drastiske endringer i Sovjetsystemets

økonomi omkring 1956 som pågikk for 15 år siden, var en flau mangel på politisk gangsyn.

Når det gjelder demokrati er også hva som er sosialisme sentralt. Et lite mindretalls ideologi og medlemmer som skal styre et svært flertall, krever udemokratiske løsninger. Det hjelper lite å kamuflere dem. AKP har i 80-åra renska ut metodene fra prinsipp-programmene, det kan vi være stolte av. Men under våre forhold i vestens industriland vil det ikke være noen tvil når revolusjonære tilstander oppstår. Det overveldende flertall av folk går i opprør, med mange organisasjoner med ulik bakgrunn. Diskusjonen om hvem som skal ha makta gir seg sjøl, vi er imot kupp!

Hvilken kapitalisme får vi så å sloss mot? Ja, det blir en hard og råtnede virkelighet. Utbyttinga av den 3.verden fortsetter, terror, sult, død og naturrasering i stor målestokk. Kapitalismen har framgang i utbyttinga av egen arbeiderklasse i I-landa. Stor arbeidsløshet, lønnsnedslag og store rikdommer til mer og mer "nasjonsløse" borgere. Nord-Norge kan ikke gi mer til kapitalismens gribber, mesteparten av norsk landbruk likeså. Vi har gjennomført en valgkamp for et stortingsvalg der ikke et eneste parti reiste en grunnleggende kritikk av kapitalismen som system; og det for første gang i noe stortingsvalg siden allmen stemmerett ble innført i Norge! Vi har virkelig noe å gripe fatt i!

TORE

Til spørsmålet om monolittisk ledelse.

I første nummer av partiets internblad reises det en diskusjon om prinsippene for demokratisk sentralisme, eller heller om en av måtene vi har praktisert den på.

Jeg ha vært (og tror jeg er) tilhenger av at flertallet skal kunne binde mindretallet, men jeg mener dette kun må skje i helt spesielle tilfeller. Saken med KK og spesielt vedtaket på LM (og endel eksempler i boka (m-1)) reiser nye spørsmål ved hvordan dette har vært praktisert, og derfor også om det i det hele er ei rett linje.

Kan et sentralstyremedlem sette et vedtak ut i livet samtidig som hun er uenig? spør Siri Jonsson, og svarer NEI. Men tror Siri at vedkommende er bedre i stand til å sette vedtakene ut i livet hvis hun må fortie (eller gjerne ljuge) om sitt syn? Vil ikke det lett skape store problemer med troverdigheten til kameraten? Vil ikke det heller presse en kamerat til å trekke seg fra ledelsen hvis det er en viktig sak for vedkommende. Og hvis det virkelig er en viktig sak for partiet, gjerne KK eller revolusjon, stoler ikke ledelsen på at de virkelig kan vinne flertallet av medlemmene for sin linje? I en virkelig skjerp situasjon vil jo spørsmålet om å binde mindretallet bli en vits. Hvis noen i ledelsen mener at det å sette i gang revolusjonen vil føre til et blodbad der folket blir knust, er det noen som tror at de da lojalt vil underordne seg?

Sjølsagt har vi saker som ikke må spres rundt omkring, f.eks diskusjoner om taktikk i forhold til valget eller konkrete saker vi står oppe i. Det er sjølsagt viktig at debattene holdes internt i partiet, men det bør være mulig å få til uten å pålegge et mindretall å holde kjeft.

Siri sier at en enhetlig ledelse er en del av arbeidet med å unngå fraksjoner i partiet. Mon det, vil det ikke lettere bli "behov" for å danne illegale fraksjoner som kjemper for sine linjer i det skjulte når vi ikke får åpen kamp om linjene. Sjølsagt er det et problem ved at noen får en sterkere posisjon ved at de er spesielt offentlig kjent, men den linja er jo allerede satt igjennom i interne blader ved at debatter kjøres under fullt navn.

En enhetlig ledelse har vært en viktig forutsetning for at AKP har bestått til nå sier Siri videre. Men er det så sikkert. Det russiske kommunistpartiet før 1920-åra, hadde så langt fra noen enhetlig ledelse, men de besto nå gjennom revolusjonen. Er ikke dette heller et utslag av at ledelsen ikke stoler på medlemsmassen. Hadde det ikke vært bedre om medlemmene hadde fått lære av de kampene som står i ledelsen, får diskutere de motsigelsene som har stått. Og kanskje vel så mye, lære seg å ikke stole blindt på en ledelse, men sjøl vurdere hva som sies. Dette vil åpne for en breiere demokratisk diskusjon og det vil framfor alt lære medlemmene mer om politikk. Dette er sjølsagt ikke først og fremst et spørsmål om å binde mindretallet, men like mye et behov for en mye åpnere praksis mhp å referere diskusjoner/motsigelser og vedtak fra Sentralstyret ut i organisasjonen.

La oss så se på kontrollmekanismen som vi i dag har, nemlig Landsmøtet. Siri sier at vi der får kontroll nedenfra slik at S-styret ikke misbruker sin makt. Men er det ikke slik at pga at det er få delegater alt i alt på LM, og at i alle fall noen av dem vanligvis vil være S-styremedlemmer vil sentralen få uforholdsvist stor innflytelse på møtets vedtak. De vil utgjøre en forholdsvis stor % av forsamlingen, og de har tale- og forslagsrett. Ofte vil de være noen av våre dyktigste talere/-politikere, vil ikke et LM lett bli dominert av den sittende ledelsen? Spesielt hvis disse lederne bruker sin politiske tyngde for å få støtte for sitt syn. Kan Siri påstå at det aldri har skjedd? Et eksempel fra siste LM kan tyde på at det er nettopp det som skjer. I flg referatet fra møtet hadde et flertall av Distriktskonferansene stilt seg kritiske/gått imot SK sin behandling av JAO, likevel støttet et stort flertall av delegatene ledelsens linje på kongressen. Sjølsagt er ikke delegatene bundet av DKenes vedtak. Det kan jo ha kommet fram nytt materiale, men her lukter det mer av "brutal politisk tyngde", SK har sett dette som et så viktig prinsipp at svært mye blei satt inn på å forhindre kritikk av ledelsens linje. Fungere da LM som noen god kontroll? DKene er vel det eneste direkte kontaktleddet til medlemmene, derfor bør det være mer problematisk å stemme ned vedtak derfra enn om delegater fra avd. hadde sittet direkte i LM-salen.

Det er vel enighet om at problemet med å utvikle demokratiet ligger i forholdet mellom avdelingene og ledelsen på alle plan. Hvordan skal avd. få mer innflytelse? Eller for å si det sann, hvordan skal avdelingene, og derved medlemmene få mer MAK, for det er vel det det dreier seg om. Og synet på medlemmene - er de en ressurs til å utvikle politikk etc, eller bare til å selge KK? Oiva.

STUDIER I POLITISK ØKONOMI

Ihøst har studieutvalget gjennomført 1. runde med kvelds- og helg-skole i politisk økonomi. Kurset bygger på et forkortet opplegg fra sommerskolen i pol.øk. som ble kjørt for første gang i sommer.

Erfaringene fra de som har deltatt er positive, kurset har gitt ny kunnskap og politisk forståelse, ikke drøvtygging på det vi tror vi veit fra før. Vel anvendt tid med andre ord. I høst var det få deltakere på kurset.

For di det er arbeidskrevende å gjennomføre kurset har vi nå satt en minimumsgrense på antall deltakere for at kurset skal bli gjennomført.

MINIMUM 15 DELTAKERE FOR AT KURSET BLIR
GJENNOMFØRT:

PÅMELDINGSFRIST: SEINEST TORSDAG 4. JAN,
MEN HELST FØR JUL.

PÅMELDING TIL: Astrid W e, os 16
7018 tr.h. Tlf. 5 34

NB!

obs! Dette kursopplegget er noe forandret i forhold til det avdelingene fikk i høst. To kvelder er kutta ut, men resten av datoene er de samme.

Litteratur: Partiskoleboka: Politisk økonomi, Kapitalismen
s.16-60 og 103-122

Ellers anbefales: Kjersti Ericsson: "Søstre, kamerater" s.37-
Partiskolebok: "Det norske samfunnssystemet
i slutten av det 20. århundret"

Bøkene fås kjøpt på kurset, eller med en gang hvis dere
kontakter undertegnede.

VEL MØTT TIL STUDIER OG MAT FOR HJERNEN
ETTER JULEFEIRINGA!

Astrid, studieansvarlig.

KVELDS OG HELG-SKOLE I POLITISK ØKONOMI.

UKE 1

mandag 8.jan:	19.00-19.15	Kort gjennomgang av kursopplegget
	19.15-19.45	Grunnbegrepene i politisk økonomi
	20.00-20.45	"
	21.00-21.45	"
onsdag 10.jan:	19.00-19.45	Familien og kvinnearbeidet under
	20.00-20.45	kapitalismen og den marxistiske
	21.00-21.45	teorien.
lørdag 13.jan:	10.00-10.45	Økologi og marxisme
	11.00-11.45	"
	12.00-12.45	"
	12.45-13.15	Lunch
	13.15-14.00	Faser i norsk økonomi, utviklinga
	14.15-15.00	av norsk kapitalisme.
søndag 14.jan:	15.15-16.00	"
	10.00-10.45	Kriser i kapitalismen, belyst med
	11.00-11.45	" 30-åra.
	12.00-12.45	Den ikke-produktive økonomien og
		krisa.
	12.45-13.15	Lunch
	13.15-14.00	forts. ikke-prod. øk.
14.15-15.00	Imperialismen og krisa	
15.15-16.00	"	

UKE 2

Denne uka jobber folk med oppgaver som skal leveres inn. Det kan være en fordel å jobbe i mindre grupper sammen, men alle leverer individuelt.

UKE 3

tirsdag 23.jan.	19.00-19.45	Dagens økonomiske politikk med
	20.00-20.45	video av Torstein D
	21.00-21.45	"
mandag 29.jan:	19.00-19.45	Gjennomgang av innleverte opp-
	20.00-20.45	" gaver.
	21.00-21.45	"

TOM SIDE

TOM SIDE